

KÁŽEME KRISTA

Zpravodaj
farního sboru
Českobratrské
církve evangelické
756 31 Liptál 8

Telefon:
571 438 034
732 733 158

Září 2005 Číslo 2

Úvodem

Rok se s rokem sešel a utekl jak voda. Před dvanácti měsíci jsem začal službu faráře v liptálském sboru. Pro mě to bylo období krásné, i když náročné: Z města na vesnici, z velkého sboru s rozmanitou spiritualitou do sboru menšího, v dobrém smyslu tradičního, z každodenního manželského soužití do života muže a ženy na dvou oddělených farách... A pak udržet v paměti množství nových jmen a tváří včetně základní orientace v rodech Vaculíků, Geržů, Mrnuščíků a dalších, vytvořit si novou infrastrukturu vztahů k úřadům, školám, řemeslníkům, a přitom neztratit staré vazby, zvláště ty obohacující, přátelské. To všechno si vyžádalo hodně energie a práce, ale díky Bohu jsem to docela uspokojivě zvládl. Změna faráře klade ale vždycky velké nároky i na samotný sbor. Zastávám názor, že by farář neměl hned po příchodu šmahem měnit všechno, co dělal jeho předchůdce. Bratr Jaroslav Voda a jeho paní zde zanechali základ, na kterém není třeba zásadně nic měnit. Snažím se poctivě zjišťovat, jak se to a ono dělalo, a pokračovat v tom. Snad se to daří. Ale protože nás od sebe dělí jedna generace a každý jsme jiný, změnily se některé věci ve sboru,

zvláště v práci s dětmi a s mládeží. Nejsou to však změny zásadní. Snad až na tu kytaru. Pár měsíců to trvalo než si sbor zvykl na písničku mládeže při bohoslužbách. Teď už je to normální a lidé zpěv mládeže postrádají, když se náhodou nesejdeme. Aby bylo jasno, nikdy jsem si nemyslel, že se kytarou dá zbudovat sbor. Je to jen nástroj ke chvále Hospodina způsobem přiměřeným mladé generaci. Nové písně ale nemohou staré nahradit, leda jen doplnit nedoceněné bohatství evangelických duchovních písní. A taky kytara se ohledí. Jestli někdo chodí do kostela, do mládeže nebo do náboženství proto, že tam farář hraje na kytaru, tak mu to dlouho nevydrží. Dobrý učitel Božího království má přinášet věci staré i nové tak, aby oboje sloužily k budování církve, k růstu víry v Krista. A o to mám jako farář největší starost a za to se modlím. Prosím i všechny vás, jimž na životě sboru záleží, abyste se vytrvale modlili a pracovali jak nejlépe umíte, tak aby svíce evangelické víry v Liptále neskomírala, ale rozhořela se jasným plamenem.

V podzimním čísle sborového časopisu se ohlížíme za prázdninovými akcemi mládeže a dětí, připomínáme si návštěvu z partnerského sboru v Beilen, a ještě se vracíme k 60. výročí konce 2. světové války v dopise amerického letce. Na závěr si můžete přečíst zápisy do sborových matrik. Těšíme se z vašeho zájmu o sborový časopis a ještě víc nás potěší vaše příspěvky nebo náměty pro další číslo, tentokrát už vánoční.

jh

Cyklopuťák

Mám-li zavzpomínat na to, co předcházelo „cyklopuťáku 2005“, vybaví se mi jen prvotní šok z toho, že se mé tělo bude muset dávat do pohybu, navíc před zraky jiných, fyzicky mnohem zdatnějších; druhotně jsem zaznamenala obavy z toho, že všichni okolo v čele s bratrem farářem nebudou rozumět mým nejlegračnějším vtípům, že mě čeká týden nikdy nekončící nudy.

Ale když jsem vytušila z bratra faráře tu potřebu bojovat za každou ovečku, jež měla jet, nemohla jsem odolat a odstranila všechny překážky bránící mému odjezdu (jako nákup nového sedla, přilby, oprava kola) a

mohla v onen osudový den odevzdat menší, leč o to těžší kufřík Daňům do opatrovnictví na cestách. Teď chybělo jen jediné: dodat si odvahy, sednout na spravené kolo a snažit se stačit ostatním, kteří podobně jako já mířili na vlakové nádraží ve Vsetíně. Podle mě to byla cesta do neznáma – jedu do neznámého kraje v podstatě s neznámými lidmi! Ve vlaku se atmosféra trochu uvolnila, a když jsme se v Českých Budějovicích začaly bavit i s kluky, všichni jsme najednou věděli, že spolu zvládneme všechno (nebo mi to aspoň bylo řečeno před každým najetým kilometrem a já tomu snad i počínala věřit).

Onen klidný přístav v bouři představoval kupodivu sám bratr farář. Pojem „pan farář“ vždy pro mě znamenal symbol nezměrné úcty, zatímco s *Hudcem* si připadám jako se sobě rovným i přes to, že je mnohem starší. Vyhánění opilého nezvaného je stejně tak poutavé jako jeho kázání či vyprávění humorného příběhu! S bratrem *Hudcem* se totiž nikdy nenudíte!

Hodně lidí se od srdce zasměje, když jim povím, že jsem prožila báječný týden na kolech mj. ve společnosti evangelického faráře. Ale já moc dobře vím, že život křesťana není otrava. Jde jen o to, abyste věděli, s kým si rozumíte. A pokud si rozumíte s Bohem, rozumíte si možná s kterýmkoli člověkem na Zemi. Mám velké štěstí, že jsem své přátele našla a že je mi s nimi dobře. A nejen za to Bohu děkuji. A děkuji všem na cyklopuťáku, že mi pomohli to zjistit.

Milena Halová

Účastníci:

Honza Hudec (BrFr)

Marcela & Jarek

Daňovi

Lucka Kulatá

Anička Svobodová

Renča Mikulcová

Míša Mikulcová

Sam Pala

Pavel Kotrla

Jarek Kotrla

Milena Halová

Tábor dětí na Končinách

Ve dnech 23. – 30. července 2005 se od soboty do soboty konal na Končinách u Kateřiníc tábor pro mladší děti z Liptálu, Ratiboře, Jasenné a Rožnova. Při srazu v Kateřinících jsme ještě netušili, jaký kopec budeme muset zdolávat, ale o to víc jsme se do malebné chalupy na pasekách, která se měla stát našim přechodným bydlíštěm, těšili. Cestou se navazovaly první kontakty, snažili jsme se vzájemně poznat a sblížit.

Úvodní den byl ještě volnější, děti se seznámily s programem a prozkoumávali jsme okolí. Když v neděli dorazila i Sova, paní ředitelka z Jasenné, byla vyhlášena velká táborová hra na motivy příběhů Medvídko Pů a tábor byl oficiálně zahájen. Děti byly rozděleny do tří skupin: Tygřici, Klokánci a Králíci, familiárně nazývaní „Mycáci“.

Program byl dokonale rozplánován, ukázalo se ale, že není možné despoticky trvat na každé půlhodině, museli jsme brát v úvahu vysilující horko a také se snažit přichystat činnosti, které by děti v dané chvíli bavily.

Hned první ráno nás děti překvapily časným budíčkem před šestou hodinou a udržet je v postelích bylo nad naše síly. Po obvyklé ranní hygieně a rozcvičce následovala vydatná snídaně a po ní pobožnost zaměřená na zvířátka v Bibli, které děti kreslily. Dopoledne probíhaly nejrůznější hry, velký úspěch sklídilo zejména přetahování lana a další sportovní aktivity. Po obědě a odpoledním klidu, který ovšem klid připomínal jen zdánlivě, probíhala táborová hra. Každý večer jsme dětem přečetli jeden z Medvídkových příběhů a Sova měla na starost vymyslet úkoly, které by děti plnily a byly za ně bodovány. Tak jsme stavili domeček pro Ijáčka, přemýšleli, jaký dárek bychom mu vyrobili, hledali severní Tyčnu, a protože nám počasí přálo, mohli jsme uspořádat i potopu- naplnili jsme nafukovací balonky vodou a uspořádali velkou balonkovou bitvu. Vydali jsme se také na „expudici“ ke starším dětem do tábora v Hošťálkové. Překvapovalo nás, s jakým nadšením a vervou se děti pouštěly do některých úkolů, jejich snaha vše dobře a rychle zvládnout, také jejich soutěživý duch a přání vyhrát. Po dalších odpoledních hrách a večeri byl vyhlášen Pů- Šťastlivec dne a rozdávaly se diplomy. Všichni byli poctěni zejména Venclovského titulem za dobrovolné koupání pod studnou. Večer jsme ještě poseděli u

táboráku, konala se krátká pobožnost, zpívalo se a děti se učily 23. žalm. A pak už jenom vyčistit zuby a alou do postele! Kdo by si myslel, že uspat děcka po celodenních aktivitách je hračka, asi by se zklamal, děti totiž neustále projevovaly tolik energie, až jsme se divili, kde se v nich bere.

I když jsme se snažili dětem přichystat co nejzábavnější program, přesto se některým stýskalo, ale celkově v našem táboře panovala veselá a uvolněná atmosféra. Neocenitelnou pomocnicí nám byla zdravuška Libuška, která si vždy dokázala najít pro každého vlídné slovo a „pofoukat bebínko“. Ale i ty největší táborové zatvrzelce dostalo vždy výborné jídlo, které nám připravovaly paní kuchařky Věrka a Marcela. Proto nejen jim, ale i ostatním vedoucím patří dík za to, jaký krásný tábor připravili a děkujeme Pánu Bohu, že jsme ho mohli společně prožít.

Michaela Mikulcová

Šest otázek

pro Ko Hekmana, faráře reformovaného sboru v Beilen, Holandsko

1. Pane faráři, nedávno jste spolu s dvěma sestrami z Vašeho sboru navštívil Liptál. Splnila tato návštěva Vaše očekávání?

Poslední návštěva znovu potvrdila, že je velmi potřebné setkávat se osobně, nejen si dopisovat. Návštěva splnila naše očekávání. Udělali jsme si společně jasno v našich vztazích s Liptálem jako partnerským sborem na jedné straně a v našem kontaktu se Stacionářem na straně druhé. Vidíme tyto kontakty jako „dvoukolejné“: Jedna věc je náš vztah k Liptálu a druhá, na první nezávislá, vztah ke Stacionáři.

Doufáme, že se na Vsetíně najde nějaká kontaktní osoba pro udržování vztahu Beilen – Stacionář, jak jsme se domluvili. Budeme se snažit zprostředkovat jim informace o církevní sociální práci v Beilen.

2. Zajímají se členové Vašeho sboru o kontakty s Liptálem?

Zájem o kontakty s Liptálem nemá jen pracovní skupina pro východní Evropu, také sbor se na tom podílí. Otázka je, jestli to zajímá všechny - to bychom ale asi čekali příliš mnoho. My se snažíme jak to jen

jde ten zájem ve sboru probudit. Dvojstranná setkání, která se uskutečnila v posledních letech, dokazují, že se sbor zapojuje.

3. Koho a jak informujete o Vaší návštěvě v Liptále?

V neděli po naší návštěvě jsme při bohoslužbách vyřídili vaše pozdravy a vyprávěli jsme o naší návštěvě. Totéž uděláme i v pracovní skupině a v našem sborovém časopise.

4. Jaké velké starosti a úkoly ve sborové práci stojí nyní před Vámi osobně?

Největší starosti a úkoly v životě sboru jsou u nás podobné jako u vás: Totiž církevní zřízení, snižující se návštěva bohoslužeb, úbytek účasti mládeže v církevní práci. Také tu máme pluralitu, máme potíže s různými typy spirituality. Otázka je, jak jako věřící s různými názory žít společně v jedné církvi a navzájem se respektovat a akceptovat.

5. Mohl byste nám krátce vyložit pozadí holandského "NE" k Evropské ústavě?

Podle mého osobního názoru se dá holandské "NE" k EU vysvětlit nespokojeností s vlastní vládou, se zaváděním euro měny – všechno zdražilo – a znepokojením nad možným přijetím Turecka do EU. Lidé hlasovali aniž by Evropskou ústavu znali. Mysleli víc na Holandsko než na Evropu.

6. Co očekáváte Vy a Váš sbor od lidí z Liptálu při další spolupráci v rámci partnerství?

V naší další spolupráci bychom teď chtěli prověřit možnost účasti školních dětí z Liptálu a Beilen v rámci partnerství. K tomu očekáváme dopis ze Základní školy v Liptále. To vše v dobré spolupráci s vaším sborem.

Srdečné pozdravy z Beilen posílá všem členům liptálského sboru
Ko Hekman

*Za rozhovor uskutečněný elektronickou cestou
poděkoval a přeložil J.Hudec*

Dopis všem lidem v Liptále od Thomase W.Qualmana, navigátora v bombardovacím letadle amerických leteckých sil, sestřeleném 17.prosince 1944 u Troubek na Moravě

Zdravím dobré lidi v Liptále. Vy mě neznáte, ale já vás znám velmi dobře. Poznal jsem několik dobrých lidí v Liptále podle toho, co pro mě udělali před 60 lety. Jsem jim zavázán za záchranu svého života.

Dne 17. prosince 1944 jsem byl navigátorem desetičlenné posádky na bombardéru B-24, zvaném „osvoboditel“, který měl bombardovat naftové rafinerie v Odertal v Německu.

Kolem poledne jsme byli napadeni nepřátelskými letci. V bitvě bylo naše letadlo zasaženo a vzňalo se a ihned šlo do vývrtky. Všichni jsme byli uvězněni v padajícím letadle a zdálo se, že smrt je pro nás nevyhnutelná. Modlil jsem se k Bohu, a krátce nato bomby v letadle explodovaly a čtyři z nás byli vymrštěni z letadla a snesli se na padácích k zemi. Ostatních šest se zřítilo dolů s letadlem a jsou pohřbeni v Troubkách na Moravě, kde jim lidé postavili krásný pomník.

Bůh odpověděl na mou modlitbu. Ale já jsem tehdy ještě nebyl křesťanem, dokonce jsem nebyl ani pokřtěn! „Proč mě Bůh zachránil? „

Když jsme přistáli v lesích blízko městečka Troubky, připojil jsem se k pilotovi Edu Kasoldovi (nyní již zemřelému) a spolu jsme se pokusili vyhnout se zajetí a připojit se k českým partyzánům. Skrývali jsme se v lesích, dokud se nesetmělo, a pak jsme se dali přes pole a vyhýbali jsme se cestě a blízké vesnici. Po půlnoci jsme se přiblížili k hospodářskému stavení a dva muži nás vpustili dovnitř. Tam jsme strávili noc v jejich seníku. Příští noc nás jeden z těch mužů, Josef Brozda z Hranic, vyvedl do pahorků a naznačil nám směr, jímž bychom měli jít, abychom našli partyzány. Asi po týdně, který jsme strávili v zimě a v pustých horách, kde jsme si nemohli ani lehnout a vyspat se, jsme sešli do údolí na pokraji Liptálu.

Zaklepali jsme na dům, a když muž, který nám otevřel, zjistil, že jsme Američané, zavedl nás k jedné paní (slečně Fanny Mrmuštíkové), která byla partyzánská a mluvila dobře anglicky. Byla to nejstatečnější žena, kterou jsem kdy poznal a já na ni stále rád vzpomínám jako na svou „českou matku“. Podstoupila velké nebezpečí pro sebe a svou rodinu, ukryla nás a navázala spojení s partyzány, aby zjistila, zdali bychom se k nim mohli připojit.

Po tom, co nás další den skrývala v lesích, připravila pro nás po setmění královskou večeři a pak nás vzala ke kazateli místního sboru, k faráři Janu A. Vališovi. On se také vystavil velkému nebezpečí, ale oba s námi mluvili klidně, jako otec a matka, kteří se snaží zachránit své vlastní syny. Riskovali tak mnoho, aby pomohli naprostým cizincům z druhé strany světa.

Došli jsme k závěru, že naše situace byla bezvýchodná a nebezpečná. Němci tušili, kde asi jsme. Kdybychom byli chyceni dříve, než bychom se sami přihlásili, bylo by to velice zlé pro nás i pro všechny, kteří s námi přišli do styku. Kdybychom byli šli zpět do hor, do zimy, určitě bychom byli zahynuli. Nebylo vyhnutí. Za té situace se náš přítel vyhnul Němcům a předal nás českým četníkům v poslední chvíli. Takže teď byl můj život zachráněn podruhé – dvakrát v jednom týdnu ! „Proč mě Bůh zachránil ?“

Po nějaké době v mém životě se mi to stávalo víc a víc jasným. **Bůh ve své nekonečné lásce nám stále dává novou možnost v našem životě, abychom k němu přišli a poznali a přijali zachraňující lásku jeho syna Ježíše Krista.**

Ve třech letech, které následovaly po těch událostech, jsem se po příkladu své přítelkyně a nyní manželky stal křesťanem – a našel jsem odpověď !

Nyní vidíte, proč si myslíme, že známe lidi v Liptále, a že jste nám blízcí ! Velmi Vám děkujeme za naši návštěvu v Liptále. Dosud jsem neviděl nikoho z Vaší krásné vesnice až na několik lidí uvnitř domu v oné noci. Vždycky budu rád vzpomínat na Liptál a na jeho lidi, kteří pro nás tolik udělali.

Tom Qualman

(Dopis z archivu liptálského sboru datován 8.5.1993)

Zápsáno do sborových matrik od Velikonoc

<u>Křty:</u>	19.6.	Helena Gojná
	11.9.	Lucie Řezníčková
<u>Konfirmace:</u>	5.6.	Marcel Macháček Soňa Machalová Lukáš Vaculík Pavlína Vaculíková Zdeňka Vaculíková
<u>Sňatky :</u>	30.4.	Ladislav Dědek a Jana Chmelová
<u>Úmrtí:</u>	3.4.	Julie Goláňová
	4.4.	Marie Geržová
	4.4.	Anežka Frýdlová
	4.4.	Jaroslav Mikulec
	5.5.	Pavel Mrlina
	6.6.	Marie Tkadlecová
	8.6.	Ludmila Tučníková